

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. září 2021 v Praze odvolání obžalovaného RNDr. J. J., MBA, Ph.D., narozeného xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. června 2021, č.j. 9 T 130/2019 - 2318, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl RNDr. J. J., MBA, Ph.D., uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že

v blíže nezjištěné době v listopadu roku 2017 na blíže nezjištěném místě samostatně trestně stíhaný obžalovaný R. B. informoval poškozeného J. P., nar. xxx (dále také jako „poškozený“), zaměstnaného na pozici vedoucího Oddělení hygieny výživy oblast xxx, Odboru hygieny a výživy a předmětů běžného užívání, Hygienické stanice xxx (dále jen „XXX“), kam byl přijat po předchozích opakovaných jednáních se samostatně trestně stíhaným obžalovaným Z. V. a ředitelem XXX obžalovaným J. J., který působil na pozici ředitele XXX, o tlaku ze strany obžalovaného J. J., jakožto nejvyššího nadřízeného poškozeného, s doporučením, že mu má dát nějaké peníze,

následně v polovině prosince 2017 obžalovaný R. B. na jedné z pravidelných schůzek uskutečňovaných v daném období nejméně jednou týdně v restauračních zařízeních v centru Prahy prvotní informaci konkretizoval a vyzval poškozeného k vydání částky alespoň 20 000 Kč k rukám obžalovaného J. J. jako odměny za přijetí na pracovní pozici s tím, že pokud mu peníze nedá, ředitel jej vyhodí, současně poškozenému sdělil, že vlastně o nic nepřijde, protože od ředitele dostává vysoké odměny, které by v případě nevyhovění mít nemusel,

mezitím došlo i ke schůzce poškozeného s obžalovaným J. J., na níž obžalovaný poškozenému mimo jiné řekl, že mu bylo z ministerstva doporučeno prostřednictvím ředitelky Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje, aby se jej zbavil, ale že pokud bude vše fungovat dle jeho představ a bude se řídit pokyny obžalovaného R. B., nemá důvod jej vyhodit, načež poškozený v obavě o ztrátu zaměstnání později v polovině prosince roku 2017 v Praze 1, Národní 63/26, v obchodním domě MY, předal obžalovanému R. B. ze svých prostředků finanční hotovost v požadované výši 20 000 Kč pro obžalovaného J. J.,

poté v blíže nezjištěné době v březnu 2018 přišel obžalovaný R. B. za poškozeným přímo na pracoviště XXX na adrese v Praze x, xxx, a vyzval jej k vydání dalších nejméně 20 000 Kč, následně dne 13. 3. 2018 sdělil poškozenému v kanceláři obžalovaný Z. V., v té době již ředitel odboru ekonomicko-provozních činností XXX, že má do pátku odevzdat další částku, a to celkem 40 000 Kč, jinak jej obžalovaný J. J. vyhodí, načež byl poškozený dne 15. 3. 2018 telefonicky vyzván obžalovaným Z. V., aby přišel do kavárny ADRIA na adrese Praha 1, Národní 40/36, kde v době oběda za přítomnosti obžalovaného Z. V. a P. V., nar. xxx, předal v obálce obžalovanému R. B. požadovanou finanční hotovost s tím, že na pracovní pozici nenastupoval, aby bral úplatky, načež mu obžalovaní sdělili, že pokud peníze dává ze své výplaty, je blázen a má odejít, peníze má získávat od podnikatelů, téhož dne z vlastní iniciativy obžalovaný J. J. navrhl poškozenému navýšení osobního příplatku, s čímž byl poškozený seznámen a obžalovaný R. B. jej ubezpečil, že toto inicioval obžalovaný J. J. po převzetí finančních prostředků,

dne 11. 4. 2018 v kanceláři poškozeného sdělil obžalovaný Z. V. poškozenému, že do pátku musí odevzdat peníze pro obžalovaného J. J., poté obžalovaný Z. V. telefonicky upřesnil částku na 35 000 Kč, což dne 18. 4. 2018 po poradě potvrdil gestem naznačeným prsty sám obžalovaný J. J., načež téhož dne na pracovišti předal poškozený v kanceláři obžalovanému Z. V. obálku s finanční hotovostí ve výši 35 000 Kč, kterou

obžalovaný Z. V. vložil do časopisu, zalepil mezi stránky a bezprostředně poté odnesl do kanceláře obžalovaného J. J., kde mu ji předal,

dne **11. 5. 2018** v době kolem 09:30 hodin vyzval obžalovaný J. J. poškozeného prostřednictvím telefonátu MUDr. S., aby šel ihned do své kanceláře, před nímž na něho čekal obžalovaný Z. V., jenž mu v kanceláři sdělil, že peníze od něho předal s tím, že nemá zapotřebí jej „stáhnout o čtyři pětky“ a s tím, že obžalovaný J. J. očekává peníze za další měsíc, což doložil textovou zprávou a sdělením, že kdyby to tenhle měsíc s obžalovaným J. J. nevyřešil, tak by jej vyhodil, ale další si s ním již bude řešit sám, a pokud to řešit nebude, tak jej asi „vysype“,

dne **21. 5. 2018** vyhledal poškozeného osobně v kanceláři obžalovaný R. B., jenž jej vyzval ke procházce venku, na níž mu mimo jiné tlumočil rozčílení obžalovaného J. J. s tím, že měl udělat těch 300 až 500 kontrol, a že z toho musí mít spoustu peněz, současně jej opakovaně ubezpečil, že on ani obžalovaný Z. V. z toho nic nemají a vše si bere obžalovaný J. J.,

přibližně **v polovině června 2018** opětovně obžalovaný R. B. osobně kontaktoval na pracovišti poškozeného s tím, že si zjistili, že žádné peníze nevezal a obžalovaný J. J. mu dává novou šanci s tím, že za měsíc květen bude postačovat částka 15 000 Kč, ale za červen již částka 35 000 Kč, když však poškozený nadále nic neubradil, byl opětovně kontaktován obžalovaným R. B., jenž mu sdělil, že měsíční částku mu snižují na 30 000 Kč, načež obžalovaný R. B. po poškozeném dne 8. 8. 2018 požadoval finanční prostředky za „předchozí měsíce“ v celkové výši 85 000 Kč, na jejichž vydání mu stanovil termín do 10. 8. 2018, kdy od něho obžalovaný R. B. ve své kanceláři č. 107 převzal v hotovosti částku 20 000 Kč s tím, že její převzetí verbálně nepotvrdil, ale poškozenému na papírový blok napsal „NAHRÁVÁŠ“ a následně odešel ke kanceláři obžalovaného J. J., s nímž chtěl okamžitě mluvit, avšak v tomto mu zabránila sekretářka B. O., nar. xxx, s odkazem na již sjednanou odpolední schůzku v pozdějším termínu toho dne.

Za toto jednání byl odsouzen podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, tr. zákoníku podmíněně odložen se stanovením zkušební doby podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku v trvání 4 (čtyř) let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložena peněžitý trest stanovený ve výměře 250 denních sazeb ve výši 2 000 Kč, tj. v celkové výměře 500 000 Kč (pět set tisíc korun českých).

- Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozenému J. P., nar. xxx částku ve výši 95 000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení prostřednictvím svého obhájce odvolání do protokolu, a to jak od výroku o vině, tak do výroku o trestu. Má za to, že vymezený skutek nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu vydírání. Ze skutku, tak jak je vymezen v rozsudku, je zřetelně vidět, že subjektem měli být obžalovaní V. a B.. Uvádí, že byl tedy uznán vinným za jednání, kterého se měli dopouštět jiné osoby a které mu nemůže být kladeno k tíži. Z vymezení skutku ani neplyne, kdy mělo k jednání naplňující skutkovou podstatu zločinu vydírání dojít a v čem mělo jednání, konání nebo strpění poškozeného spočívat a zda o jednání obžalovaných B. a V. věděl. Skutková věta je tak nesrozumitelná a nejasná. Dále má za to, že nebyly splněny předpoklady pro užití kvalifikované skutkové podstaty, když trestní věci obžalovaných B. a V. byly vyloučeny k samostatnému projednání, tudíž o jejich vině nebylo rozhodnuto. Je tak vyloučeno, aby byl uznán vinným ze spáchání skutku s nejméně dvěma osobami, když nebylo prokázáno, že se další dva obžalovaní skutku dopustili. Odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, ze které dovozuje nemožnost užití kvalifikované skutkové podstaty.

Soudu prvního stupně dále vytýká opomenutí důkazů, když zamítnutí návrhů na doplnění dokazování ze strany obhajoby neodůvodnil. Pouhý odkaz, že již má dostatek informací pro rozhodnutí, není dostačující. Soud je povinen odůvodnit, proč navržený výsledek svědka nemůže přispět ke zmírnění jeho viny. Takéž úvaha soudu, že se seznámil již s nahrávkami

a neshledal důvod je v hlavním líčení přehrávat, je zcela nepřezkoumatelná a nepřípustná. Namítá, že soud chybně zjistil skutkový stav věci, když jediným důkazem podporující obžalobu je výpověď poškozeného, který ovšem taktéž neuvedl nic, z čehož by vyplývalo, že se jednání naplňující skutkovou podstatu trestného činu vydírání, dopustil. O jeho vině pak nesvědčí ani žádný jiný důkaz. Závěr soudu o jeho vině je tak založen na účelově jednostranné interpretaci zjištěných skutečností, aniž by se vypořádal s možnými alternativami průběhu skutkového děje. Dále se zabývá hodnocením poškozeného a dovozuje jeho nevěrohodnost. I pokud by bylo prokázáno, že oněch 40 000 Kč vložených na jeho účet bylo od poškozeného, ač tomu tak nebylo, tak tím není prokázáno, že jej k poskytnutí těchto peněz nutil. Nebylo ani prokázáno, že by s penězi, které poškozený předal obž. B. přišel do kontaktu. Úvahy soudu o odměnách jsou pak spekulativní, když bylo nejen jeho právem, ale i povinností o odměnách rozhodovat. Závěrem upozorňuje na absenci motivu B. a V. k jednání, které je jim kladeno za vinu. Výrok o náhradě škody pak dokresluje nedostatečnost ve zjištění skutkové děje, kdy nebylo prokázáno, že by taková škoda byla poškozenému způsobena a že by ji měl způsobit on. Navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu v řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a seznal odvolání obžalovaného jako nedůvodné.
4. Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, jsou naprosto správná a úplná. Plně odpovídají výsledkům provedeného dokazování. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s § 2 odst. 5 tr. řádu a ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. V tomto směru je nutné upozornit, že proces hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, nikoli věci vlastní hodnotící úvahy soudu odvolacího, ostatně když samotné důkazy jsou prováděny před soudem prvního stupně, který tedy i bezprostředně vnímá jednotlivé výpovědi. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat pouze ojedinele, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy soudem prvního stupně nejsou hodnoceny v souladu s tr. řádem.
5. Soud prvního stupně jednotlivé úvahy a hodnocení důkazů, zejména výpověď poškozeného, jakož i obžalovaného a spoluobžalovaných samostatně stíhaných V. a B., nahrávky zachycující rozhovory mezi spoluobžalovanými a poškozeným, jakož i vše dokreslující listinné důkazy promítl do písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Způsob hodnocení důkazů není v rozporu s obecnou logikou. V hodnocení důkazů provedeném soudem prvního stupně nebyla v projednávané věci uplatňována libovůle a důkazy nebyly ani nijak překrucovány. Odvolací soud tak neshledal žádné výhrady, na základě kterých by mohl a měl vstoupit do závěru soudu prvního stupně, když odůvodnění napadeného rozsudku je přesvědčivé, a proto na něj i v podrobnostech odvolací soud odkazuje, jelikož by toliko opakoval závěry soudu prvního stupně.
6. Pokud obžalovaný namítá, že soud postupoval nesprávně, když neprovedl obhajobou navržené důkazy a některé důkazy opomněl, tak odvolací soud se s touto námitkou nemohl ztotožnit. Soud prvního stupně návrhy obhajoby na doplnění dokazování zamítl pro nadbytečnost, když uzavřel, že shromážděné důkazy postačují k rozhodnutí ve věci samé a návrhy by nemohly vnést do věci žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na výrok o vině či trestu. Hodnocení provedených důkazů je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zevrubné a poskytuje dostatečný podklad pro kontrolu správnosti skutkových zjištění. Ze souhrnu provedených důkazů bylo možno dospět ke spolehlivému závěru o vině obžalovaného. Pokud tedy soud prvního stupně zamítl provedení dalších navržených důkazů pro jejich nadbytečnost, nelze tomuto závěru ničeho vytknout.

7. Další námitka obžalovaného směřovala do znění skutkové věty výroku napadeného rozhodnutí, když má za to, že nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu vydírání a pojednává o tom, čeho se měli dopustit obžalovaní V. a B. a nikoli on sám. Lze připustit, že skutkový děj vyjádřený ve skutkové větě výroku napadeného rozsudku mohl být vyjádřený pregnantněji, nicméně i takto je zřejmé, že obžalovaný byl jednou ze tří osob, které se měly trestné činnosti dopouštět. Rozhodně nelze dospět k závěru, že by ze skutkové věty nebyla trestná činnost obžalovaného seznatelná. Skutková věta tak odpovídá větě právní, pročež odvolací soud neměl zákonný důvod do jejího znění jakkoliv zasahovat.
8. Obžalovanému je kladeno za vinu, že se trestného jednání dopustil „nejméně se dvěma osobami“ a naplnil tak kvalifikovanou skutkovou podstatu zločinu vydírání podle § 175 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovaný byl od počátku stíhán společně s dalšími dvěma spoluobviněnými, a to s Mgr. R. B. a Z. V.. Trestní věci obou obžalovaných byly usnesením předsedy senátu ze dne 8. 6. 2021 vyloučeny k samostatnému projednání a rozhodnutí. Trestní věc Mgr. B. byla vyloučena až po ukončení dokazování, před závěrečnými řečmi, a to z důvodu zdravotního stavu obžalovaného Mgr. B., respektive jeho obhájce a nadále je vedena pod sp. zn. 9 T 77/2021. Důvodem pro vyloučení trestní věci obžalovaného V. pod sp. zn. 9 T 76/2021 byl taktéž zdravotní stav obžalovaného, který se pro úraz nemohl dostavit na hlavní líčení, a rozhodnuto o vyloučení bylo učiněno na počátku hlavního líčení, které bylo poslední, které se před vynesením napadeného rozhodnutí konalo. Lze tak uzavřít, že celé trestní stíhání bylo vedeno zároveň společně proti všem třem obžalovaným, až při samotném závěru došlo k vyloučení spoluobžalovaných s ohledem na překážky na jejich straně a zásadu hospodárnosti. Tato skutečnost nebránila meritornímu rozhodnutí o jednom z obžalovaných, jak namítala obhajoba. Lze pak odkázat na bod 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se tímto soud prvního stupně zabýval. Odvolací soud doplňuje, že skutečnost, že trestní věc spoluobžalovaných nebyla ukončena, neznamena, že nelze skutek obžalovaného posoudit jako spáchaný v součinnosti s těmito osobami. Obdobným případem se již zabýval Nejvyšší soud, který uvedl, že *„Za vadu řízení nelze považovat takový procesní postup soudu, kterým bylo o vině a trestu pachatele a účastníka rozhodnuto odděleně různými rozsudky, přičemž rozsudek obledně účastníka předcházet odsuzujícímu rozsudku pachatele. Proto rozhoduje-li soud o vině a trestu účastníka na trestném činu dříve než o vině a trestu hlavního pachatele, posoudí samostatně i otázku spáchání hlavního trestného činu jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 tr. řádu.“* (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1.10.2014, sp. zn. 7 Tdo 1199/2014). Soud I. stupně právě tímto způsobem postupoval.
9. Pro úplnost lze doplnit, že právní závěr ve smyslu § 175 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, tedy zda pachatel spáchal čin nejméně se dvěma osobami, je nutné vztáhnout na celý skutek a nikoli pouze na určitý časový úsek, v jehož rámci byl konkrétní pachatel více aktivní. Skutkem je potom v dané věci celé jednání spoluobviněných, kauzální pro následek, kterého se zjevně společně a koordinovaně dopustili. Je nerozhodné, zda spoluobvinění své pohružky sdělili všichni společně najednou, nebo zda tak učinili postupně po sobě či zda u každé pohružky byli přítomni všichni nebo nikoli. Podstatné je, že jednali ve vzájemné shodě, vedeni stejným záměrem a zjevně nikdo z nich neprojevil nesouhlas s postupem dalších nejméně dvou spoluobviněných. (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 3.2012, sp. zn. 3 Tdo 1042/2011). K naplnění kvalifikované skutkové podstaty se pak ani nevyžaduje, aby osoby účastníci se na trestném činu byly trestně odpovědné (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 3.2018, sp. zn. 7 Tdo 294/2018). Nelze tak námitku obžalovaného, dle které nemohl soud prvního stupně jednání obžalovaného právně kvalifikovat dle § 175 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, považovat za důvodnou.
10. Odvolací soud se neztotožnil ani s námitkou, že skutkový stav věci je nesprávně zjištěn, když je závěr o vině založen výlučně na výpovědi poškozeného. Soud prvního stupně přesvědčivě vyložil, z jakého důvodu uvěřil poškozenému a proč jeho výpověď hodnotí jako věrohodnou. Odvolací soud tak nemá žádný zákonný důvod do hodnocení jeho výpovědi zasahovat, když

soud prvního stupně je tím, který v souladu se zásadou ústnosti a bezprostřednosti výpověď jak poškozeného tak obžalovaných vnímá. Dále nelze ani přisvědčit, že by vina obžalovaného byla postavena výlučně na výpovědi poškozeného, byť jak ostatně v těchto případech je běžné, se jedná ho důkaz zásadní. S výpovědi poškozeného mimo další korespondující pořázené nahrávky, kde se vyjadřují oba spoluobžalovaní, jakož i provedené listinné důkazy.

11. Soud prvního stupně se zabýval i tím, zda pohružku ztráty zaměstnání, lze subsumovat pro skutkovou podstatu spáchaného trestného činu. Odvolací soud k tomu pouze doplňuje, že nelze přisvědčit obhajobě, že i pokud by tato hrozba nebyla reálně uskutečnitelná, když argumentuje postupy dle zákona o státní službě, tak to nemůže mít vliv na posouzení trestnosti daného jednání. V tomto případě postačuje reálná obava poškozeného z možné ztráty zaměstnání, vyplývající z postavení obžalovaného.
12. Vínou obžalovaného pak dokresluje i jeho činnost dne 18. 4. 2018, kdy gestem naznačeným prsty sám obžalovaný J. J. potvrdil požadavek na finanční hotovost. Obžalovaný tak dal jasně najevo, že o postupu obžalovaných V. a Mgr. B. ví a on je tím, pro koho jsou finanční prostředky určeny, jako pro tichého příjemce. Odvolací soud tak nemohl námitkám obhajoby přisvědčit.
13. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud i výrok o uloženém trestu. Obžalovaný byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody s výměrou v rámci zákonné sazby 2 – 8 let. Obžalovanému byl tak uložen trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon byl podmíněně odložen na přiměřeně dlouhou zkušební dobu. Zejména s ohledem na bezúhonnost obžalovaného soud prvního stupně správně rozhodl o podmíněném odkladu výkonu trestu odnětí svobody. Takto uložený trest rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný, naopak spíše akcentující výchovný účel trestu samotného. Obžalovanému byl dále uložen peněžitý trest v celkové výměře 500 000,- Kč, když se pro sebe snažil získat majetkový prospěch. Takto vyměřený trest je poměrně citelný, ale taktéž jej odvolací soud neshledal nepřiměřeně přísným, když se obžalovaný snažil trestnou činností pro sebe získat majetkový prospěch a majetkové poměry obžalovaného pak tuto výši umožňují. V kombinaci s právě mírným trestem odnětí svobody lze uzavřít, že výrok o trestu ve své celistvosti je přiměřený jak povaze a závažnosti trestné činnosti obžalovaného, tak jeho osobním a majetkovým poměrům.
14. Odvolací soud přezkoumal i výrok o náhradě škody, kterým byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozenému J. P. na náhradě škody 95 000 Kč. S ohledem na to, že se poškozený řádně a však s tímto nárokem k trestnímu řízení připojil a bylo prokázáno, že mu škoda v této výši vznikla, odvolací soud neshledal, že by tento výrok trpěl jakoukoliv vadou. Lze toliko očekávat, že pokud by došlo k pravomocnému rozhodnutí o vině spoluobžalovaných a samostatně stíhaných Mgr. B. a V. může být rozhodnuto o povinnosti nahradit tuto škodu solidárně, nicméně v této chvíli je daný výrok ukládající povinnost výhradně obžalovanému zcela správný.
15. Napadené výroky napadeného rozsudku tedy byly odvolacím soudem shledány správnými a nezpochybnitelnými. Odvolání obžalovaného proto podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr.řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (265d odst. 1 tr.řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 7. září 2021

JUDr. Libor Vávra, v.r.

předseda senátu